

[Inger Stilling Pedersen.]

finde mange andre anvendelser for halmen.

Så er der glasset. Her tror jeg ikke, vi kommer uden om en standardisering af alle former for glas. Måske kan man få det ved en frivillig aftale, i første omgang kan man forsøge det, men ellers må vi have gjort noget ved det. Det er enorme mængder, der går til spilde på den måde. Vi ved også, at skal glas smeltes om, kræver det større energiforbrug, og derfor vil det være mest energibesparende, hvis vi kan anvende det, f. eks. som vi anvender ølflasker og mineralvandsflasker. Vi kunne også godt tænke os, at man måske skulle indføre en afgift på flasken. Nu er der en pant på flasker, men en virkelig afgift og selvfølgelig også på engangsemballage.

Med hensyn til engangsemballagen har jeg også lyst til at kaste et blik op til Grønland, hvor vi ved, at det er et enormt problem. Måske kan vi i fællesskab finde ud af, hvordan man kan løse problemet, for dér kan man vist sige, at transportproblemet spiller ind.

Plastproblemet er også nævnt, og man kommer nok ikke uden om, at man må indskrænke det så meget som muligt. Det bliver måske svært ad frivillighedens vej, men da det er et materiale, som ikke selv kan forsvinde, kan det blive nødvendigt, at vi dér får nogle lovbestemmelser.

Metal, bilskrot, har været nævnt, og når man kører en tur, kan man ofte blive lidt deprimeret af at passere sådanne såkaldte bilkirkegårde, eller hvad vi vil kalde dem; skrot står samlet og ødelægger vores natur. Hvad kan vi gøre her? Der er nævnt et hurtigere gennemløb, og det tror jeg vil være vældig godt. Der er nævnt, at man kunne pålægge en afgift, og det er måske også noget, som vi kan se på.

Vandets genforbrug. Her får vi det store forureningsproblem ind, som vi også må være med til at løse.

Vi kunne nævne mange ting, og der er sagt forfærdelig mange ting i dag, gode ideer, som sikkert vil medvirke til, at vi kan få løst nogle af problemerne. Kristeligt folkeparti er parat til at være med til at løse problemerne.

Fuglsang (DKP):

Menneskenes voldsomt stigende forbrug

af naturens råstoffer og hjælpemidler og følgerne af dette forbrug for vore omgivelser og for os selv bliver i denne tid diskuteret ude over hele verden, men naturligvis ikke mindst i højt udviklede, industrialiserede lande som bl. a. vort. Menneskene har nemlig for længst måttet erkende, at naturen og dens hjælpemidler langt fra er så ubegrænsede, som man tidligere synes at have bildt sig ind, hverken med hensyn til naturlige råstoffer eller som affaldsplads. Det er jo sådan, at bl. a. vort land, sådan som vi ser det i dag, i vidt omfang er resultatet af menneskenes indvirkning på den oprindelige natur, og vi må sige på godt og ondt. Vi har på mange områder gjort det bedre, mere frugtbart, og har skabt forudsætninger for, at det kunne være et godt land at leve i. Men vi har også på mange områder forringet det til skade for os selv ved ødelæggelse af naturlige værdier, ved forstyrrelse af den naturlige balance og ved rovdrift og unødigt spild og bortkastning af dets råstoffer.

Netop i de senere år har denne udvikling taget en voldsom fart. Den har, som ministeren viser i sin redegørelse, på en direkte og farlig måde øget forbruget af de naturlige værdier, vi råder over. Den har ført til misbrug af dem. Den har bragt hele det naturlige kredsløb og balancen i fare. Den forurenar den luft, vi indånder, det vand, vi skal bruge, og selv de have, som vi ellers påstår er vores vej til ros og magt.

Alt det stiller os over for en alvorlig opgave over for den verden, vi lever i, og over for kommende generationer, og vi må vel betragte den redegørelse, vi her drøfter, som et udtryk herfor og for erkendelse af, at der må gøres noget, og at det efterhånden haster.

Den udvikling, vi er inde i, får mange til at stille spørgsmålet, om ikke udviklingen har taget magten fra os, om ikke det er på tide at slå bremserne i for den økonomiske vækst.

Vi fra vor side mener ikke, at menneskene kan bygge en bedre fremtid ved at bremse fremskridtet. Det, det drejer sig om, er at gribe ind over for en næsten blind vækst, fordi den til dato kun ledes ud fra private interesser. Det, det drejer sig om, er at sikre, at den ledes og reguleres planmæssigt ud fra den bedst mulige udnyttelse af naturens hjælpemidler til gavn for menneskene.